

ת"פ 22621/10/16 - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד יצחק חדד

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 22621-10-16 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' חדד(עציר)
בפני כבוד השופטת רבקה גלט

משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה

המאשימה

נגד

יצחק חדד (עציר)

הנאשמים

הכרעת דין

1. כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של החזקת סכין לפי סעיף 186 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק, וגניבה לפי סעיף 384 לחוק.

2. על פי תיאור העובדות, ביום 14.10.16 סמוך לשעה 14:28, בלוד, עמדה המתלוננת סמוך לרכבה כשהיא אוחזת בארנקה מתחת לבית שחיה. אז ניגש הנאשם למתלוננת, חטף ממנה את הארנק ונמלט בריצה. בהמשך, הגיעו למקום השוטרים בבג'ני ויותם והחלו בסריקות לאיתור הנאשם. משהבחינו בו ברחוב דוד המלך קרא לו יותם כי ייגש אליו. בשלב זה פתח הנאשם בריצה תוך שיותם דולק אחריו עד לבנין מגורים, שם נמלט הנאשם כשעלה במדרגות הבניין. השוטר השיג את הנאשם ועצר אותו. בחיפוש בכליו נמצאה סכין מתקבעת שאורך להבה 8.5 ס"מ.

3. הנאשם הודה כי החזיק בסכין, והפריע לשוטר, בכך שברח מפניו. לטענתו, השוטרים פנו אליו באופן אגרסיבי כשהיה בעיצומה של שיחת טלפון עם בתו הקטנה, ולא רצה שהיא תשמע, לכן הודה באופן חלקי, גם בהפרעה לשוטר. לעומת זאת, כפר בעבירת הגניבה וטען כי נפלה טעות בזיהוי.

4. נוכח תשובת הנאשם, יש מקום להרשיעו בעבירות של החזקת סכין והפרעה לשוטר.

5. בנוגע לעבירת הגניבה, אקדים את המאוחר ואודיע כי זו לא הוכחה מעבר לספק סביר, על כן החלטתי לזכות את הנאשם ממנה.

להלן אביא את ניתוח הראיות והקשיים שהובילו לזיכוי.

מסד הראיות

עמוד 1

5. היות שהנאשם טען כי לא הוא זה שגנב את הארנק, נסובה פרשת ההוכחות בעיקר סביב שאלת הזיהוי.
6. הראיה המרכזית עליה נשענת התביעה היא עדות המתלוננת, שתיארה כיצד הגיעה אל רכבה שחנה בקרבת השוק, והחלה להכניס לתוכו את שקיות הקניות שלה, עת חטף ממנה הנאשם את ארנקה שהיה מוחזק תחת בית שחיה. מיד עם החטיפה, החלה המתלוננת לרדוף אחר הנאשם, אך הוא התרחק. בשלב זה, לפי עדותה, נקרה בדרכה אדם המוכר לה, אלטורי, והיא צעקה לעברו כי נגנב ארנקה. המתלוננת מסרה תיאור של הגנב, שעיקריו הם אלה: בעל גוון עור כהה יחסית, ושיער קצר עם קרחת מקדימה, לבוש מכנסי ג'ינס בהירים וחולצה שחורה. כעבור מספר ימים זיהתה את הנאשם כמי שגנב ממנה, במסדר זיהוי תמונות.
7. לתמיכה בעדות המתלוננת הובא אלטורי שתיאר כי חלף במקום ברכבו וראה את הנאשם רץ כשבידו ארנק. לשמע צעקות המתלוננת ירד מרכבו והחל לרדוף אחרי הנאשם, אך זה נמלט מפניו, ונעלם. בשלב זה, הזעיק אלטורי את המשטרה, ומסר למוקד תיאור של הגנב: לבוש מכנסי ג'ינס וחולצה שחורה, חובש כיפה לבנה.
8. בעקבות הדיווח של אלטורי, אותר הנאשם על ידי שני שוטרים ברחוב דוד המלך, שאינו מרוחק ביותר ממקום הגניבה. משקרא לו השוטר לבוא אליו, השיב כי הוא באמצע שיחת טלפון עם בתו, אך מיד פתח במנוסה, ונתפס רק לאחר מרדף רגלי, בקומה העליונה של בניין משותף, לשם טיפס.
9. כשנעצר הנאשם, היה ברשותו תיק גדול, ובו נמצאו פרטי לבוש, אשר התביעה סבורה שיש בהם כדי לקשור אותו לעבירה: מכנסי ג'ינס בהירים מאד ובעלי קרעים רבים ובולטים, חולצה, וכן כיפה לבנה גדולה.
10. אירוע גניבת הארנק תועד כולו במצלמות האבטחה העירוניות, והסרטון הוגש כראיה. המדובר בצילום ממרחק ומגובה רב, על כן לא ניתן לזהות בו תווי פנים כלל. בצילום ניתן להבחין במתלוננת המגיעה לרכבה, שחונה במקביל לרכבים אחרים, ומתכופפת לצורך הכנסת שקיות לתוכו. כעבור רגע מגיע אדם שעקב אחריה במסלול הליכתה ברחוב, נדחף בין דלת רכבה לרכב החונה מימינו, ואז פותח בריצה, והיא אחריו. הגנב המצולם נראה אדם ממוצע במידותיו, לבוש מכנסי ג'ינס לא כהים, וחולצה שחורה.
11. התביעה סבורה כי מארג הראיות מקבל חיזוק של ממש משקרי הנאשם והסתירות הפנימיות בגרסתו, ולכן יש להרשיעו. מנגד, הנאשם טען כי נותר ספק סביר בשאלת הזיהוי.
12. הנאשם מפנה להעדר קשר עין רציף בין עדי התביעה, לבין מי שגנב את הארנק, ולטעמו יש בכך כדי להחליש את היכולת לקשרו לאירוע, עד כדי הותרת ספק סביר. כמו כן, הוא מפנה לפערים בין גרסאות עדי התביעה בעניין פרטי לבושו של הגנב, לעומת לבושו שלו כשנעצר.
13. גרסת הנאשם היא כי בעת האירוע היה מכור לסמים, והתגורר אצל הוריו בחיפה, בנפרד מבת זוגו וילדיו שהתגוררו בראש"צ. לטענתו, הגיע לעיר לוד ברכבת, לשם רכישת סמים, זאת בהיותו בדרכו לסופ"ש בבית בת זוגו, ואז לפתע קרא לו השוטר. מתוך פחד מפני השוטר, ברח, אך נתפס.

ניתוח ראיות התביעה

14. אין מחלוקת על כך שארנקה של המתלוננת נגנב ממנה כפי שהעידה, מה גם שהאירוע מתועד במצלמות

האבטחה, ונראה שהתרחש בדיוק כפי שתיארה. בצילום נראה הגנב כבעל מידות ממוצעות, לובש מכנסי ג'ינס בצבע כחול לא כהה, וחולצה שחורה.

15. עדות המתלוננת היתה בוטחת וקולחת, והיא עמדה על כך שהנאשם הוא שגנב את ארנקה. לפי עדותה, זיהתה אותו במסדר התמונות ב-100%, כיוון שראתה את פניו מולה, והיא מזהה אותו גם בעת העדות כפי שזיהתה בעת מסדר הזיהוי שנערך לה.

החוקרת רסל העידה כי הזיהוי בעת המסדר היה מידי, וברמת וודאות גבוהה מאד. עיון בתמונות המסדר ת/11 מלמד כי נבחרו קלסטרונים הדומים לזה של הנאשם במידה בולטת במיוחד, לפיכך הזיהוי המהיר הוא בעל משקל נכבד. בנוסף, יש משקל לכך שהנאשם נעצר על פי תיאור שמסר אלטורי למוקד, ואילו זיהויו על ידי המתלוננת, במסדר התמונות, נעשה במקביל, וללא קשר לכך. המשמעות היא שלפניו ראיות מצליבות המפלילות את הנאשם, כל אחת בפני עצמה, הן מצד אלטורי והן מצד המתלוננת.

המתלוננת תיארה את הגנב כך: לובש מכנסי ג'ינס בהיר, משופשף, אך ללא קרעים, חולצתו שחורה, גובהו בינוני, וגוון פניו כהה, בדומה לגוון פניה שלה, נראה כבן 30, דומה לערבים, שערו היה קצוץ, ולא קרח לחלוטין, אך היתה לו קרחת מקדימה. תיאור זה תואם באופן משמעותי את תיאור הנאשם ואת לבושו בעת שנעצר.

16. עדותו של אלטורי מחזקת את עדות המתלוננת, בכך שדיווח למוקד המשטרה על תיאור הגנב הדומה לתיאור הנאשם: כבן 20-30, בחור בריא ולא גבוה, עם שיער קצר, לבש מכנסי ג'ינס כחול בהיר, חולצה שחורה וכיפה על ראשו. תיאור זה כולל גם פרטים דומים ללבושו של הנאשם, שנעצר כשהוא לובש מכנסי ג'ינס כחולים וחולצה שחורה. אמנם הנאשם לא נראה חובש כיפה, אך בתיקו נמצאה כיפה לבנה גדולה.

17. חיזוק לעדותו של אלטורי בעניין פרטי לבושו של הגנב, יש בעדות השוטרים יותם ובבג'ני לפיה אמנם קיבלו דיווח מן המוקד, אודות אדם הלובש מכנסי ג'ינס כחולים וחולצה שחורה, וכן חובש כיפה לבנה.

18. ראיה מפלילה משמעותית נוספת מצויה בכך שהנאשם בחר לברוח מידי השוטר שחשד בו, מה שמלמד על תודעת אשם חריפה.

19. לכל אלה יש להוסיף את משקל שקרי הנאשם, כפי שיובא להלן.

שקרי הנאשם וסתירות בגרסתו

20. מעדות הנאשם התרשמתי כי לפניו אדם בעל הבנה מהירה ביותר, וחשיבה מהירה. הנאשם ניחן גם ביכולת וורבלית גבוהה, וניתן לומר כי עדותו התאפיינה בכך ש"לכל שאלה תשובה" מוכנה בפיו, באופן שאינו חף ממניפולטיביות. הנאשם פנה אל בית המשפט באופן ישיר באמירות רבות לפיהן "אני נשבע לך שאין לי הסבר אבל אני יכול להישבע שלא עשיתי את זה", וכן אין "סיכוי" שהיה מבצע את העבירה, כיוון שאינו "מטומטם עד כדי כך לעשות את זה", ועוד ועוד, אך בחינה מעמיקה של גרסאותיו, מעלה קשיים וסתירות.

21. הסברו של הנאשם לפיו הגיע מחיפה, לצורך רכישת סמים, בדרכו לראשל"צ, אינו משכנע, מכמה טעמים.

ראשית, יש לשים לב לכך שלפי עדותו התגורר באותה עת בחיפה בנפרד מבת זוגו, ובאותו יום היה בדרכו לשהות עמה ועם ילדיו למשך השבת. בעדותו אף אמר ש"היה אמור" (עמ' 45 ש' 15) להגיע לשם, וידע שבת זוגו תסייע לו כספית (עמ' 48 ש' 28). והנה, בסתירה לכך, כשנשאל בעת חקירתו האם בת זוגו יודעת שהוא בדרכו אליה, השיב תשובה מתחמקת: "לא בדיוק" (ת/7 ש' 28), מה שיוצר את הרושם כי המדובר בגרסה מומצאת.

שנית, הנאשם העיד כי בדרך כלל, נהג לרכוש סמים בחיפה, ואף באותו בוקר, צרך סמים בחיפה, לכן לא ברור מדוע נזקק לביקור בלוד.

שלישית, הנאשם העיד כי בסופו של עניין לא רכש את הסמים, ובעניין זה, גיבב עובדות פנטסטיות, נוספות, שלא הוכחו: לטענתו קיבל מידי נהג מונית שטר מזויף של 200 ₪, והתכוון להשתמש בו לרכישת הסמים, אך בסופו של עניין ראה ניידת משטרה ליד תחנת הסמים, לכן לא ניגש לשם. סיפור בלתי מעוגן זה, שלא לצורך, עורר את הרושם כי הנאשם מנסה להסיט את תשומת הלב מן החשדות כלפיו, אל פרטים שוליים. למותר לציין כי הנאשם לא הציג בפני חוקריו את השטר המזויף, למרות שלכאורה היה אמור לעשות כן מיזמתו, על מנת לעגן את טענתו לפיה התכוון לרכוש סמים בכסף זה. כמו כן, לא הוסבר מהיכן ידע לקבוע בביטחון שכזה כי השטר היה מזויף. ועוד, שעה שהוא מתאר כי חשש מפני אלימות של סוחרי הסמים, עד כדי כך שנשא עמו סכין (ובכך ניסה להסביר את נשיאת הסכין), אין זה מתקבל על הדעת שהעז לתכנן "לעקוץ" את אותם סוחרים בתשלום בשטר מזויף, מה שהיה מעמיד אותו בסיכון לכך שיתעורר זעמם עליו.

בהקשר האחרון, לא למותר לציין כי בעת חקירתו השנייה (ת/8), הוטח בנאשם כי הוא בסך הכל נרקומן שרצה כסף כדי לקנות לו סמים לחג, והוא השיב כי היה לו כסף, ולא היה זקוק לכסף, מה שאינו מתיישב עם עדותו בעניין השטר המזויף. כשהזכיר לו החוקר את טענתו לפיה נהג המונית נתן לו כסף מזויף, השיב תשובה סתמית: "אז מה".

22. הנאשם עומת עם האפשרות שהגיע ללוד ב"קריז" וגנב את הכסף כדי לממן סמים, אך הוא שלל זאת, וטען כי הגיע ללוד כשהוא כבר "מסטול" כיוון שנטל סמים באותו בוקר בחיפה. כמו כן, העיד כי באותה תקופה היה צורך סמים באופן יומיומי, בסכומים של 100 עד 200 ₪ ליום, ורוכש סמים כמעט כל יום (עמ' 48 ש' 4-2). ואולם, בניגוד לכך, טען בהודעתו ת/7 כי הוא לא משתמש בסמים באופן יומיומי כלל, אלא רק לעתים. נוכח הפער בין הגרסאות, ובידענו כי הנאשם אכן היה מכור לסמים, מתעורר הרושם שהוא נוטה להתאים את תשובותיו לשאלות שהוא נשאל, ואינו נאמן לאמת. גם עולה החשש שכן היה זקוק לסמים באופן דחוף.

23. הנאשם עומת בחקירתו עם העובדה שזוהה בידי המתלוננת, ואז השיב בשאלה משלו, שיש לה משקל מפליל ביותר, והיא מעידה על תודעת אשם, וידיעת פרטים מוכמנים, שנטענו על ידי המתלוננת:

ש. האשה מוסרת תיאור של בן אדם שדי דומה לתיאור שלך

ת. וואלה עם אותם בגדים?

ש. למה אתה דווקא נתפס לעניין הבגדים?

ת. את טוענת שאני החלפתי בגדים?

דבריו אלה מעוררים רושם ברור של ידיעה שהיתה לו אודות כך שעלתה טענה לפיה הגנב החליף את מכנסיו הבהירים

במכנסי ג'ינס אחרים, והטמין את הכיפה בתיק.

24. הנאשם טען כי בעת שפנו אליו השוטרים וביקשו שייגש אליהם, היה באמצע שיחת טלפון עם בתו, וביקש שימתינו עד שיסיים. ואמנם, מבדיקת הטלפון שלו, עלה כי שוחח עם בתו באותה שעה. לצד זה, לא ניתן למצוא הסבר סביר לכך שלא ראה לנכון להפסיק את שיחתו מיד עם פניית השוטרים אליו, כפי שהיה עושה כל אדם סביר. ההתרשמות היא כי הנאשם היה מעונין להמשיך את שיחת הטלפון (ואולי אף יזם אותה במכוון) על מנת להסיח את דעת השוטרים ממנו, ולשוות לעצמו מראה של אדם נורמטיבי העסוק בשיחת טלפון. מצד שני, מיד כשהבין כי השוטר עומד על דרישתו שייגש אליו, הנאשם פתח במנוסה מפניו.

25. הנאשם הסביר כי ברח מפני השוטרים משום שידע שיש בכליו סכין, וחשש בשל קיומו של מאסר על תנאי התלוי נגדו. ואולם, מסתבר כי מעולם לא הורשע בעבירה של החזקת סכין, כך שלא ניתן להשתכנע כי זה היה חששו, והתקבל הרושם כי זוהי גרסה שנועדה לעורר את אמון בית המשפט ואינה נאמנה לעובדות. בכל מקרה, גם אילו שוכנעתי כי אמנם הנאשם סבר בטעות שתלוי נגדו מאסר על תנאי בגין עבירת החזקת סכין, עדיין אין בכך כדי להסביר התנהגות קיצונית זו, של בריחה מפני השוטרים.

אילו היה חששו של הנאשם מפני השוטרים ממוקד בעניין הסכין, ניתן היה לצפות שינסה להיפטר ממנה במנוסתו, אך הוא לא ניסה כלל לעשות כן. התנהלותו מלמדת כי חששו היה אחר לגמרי, ומתקבל על הדעת יותר שנבהל מפני האפשרות שכעת ייתפס בהקשר לעבירה אחרת.

26. הנאשם ניסה לשכנע כי לבושו בעת האירוע היה שונה משטענו העדים, היינו: חולצתו היתה שחורה עם הדפס כסוף גדול, ומכנסיו היו מג'ינס כחול לא בהיר, זאת בשונה מעדות המתלוננת לפיה לבש מכנסיים בהירים מאד, וחולצה שחורה עם הדפס לבן קטן מאד. על מנת לקדם טענה זו, אמר בעדותו כי הגיע לאחד הדיונים הקודמים במשפט, באותו לבוש שבו נעצר בעת האירוע. ואולם, עניין שכזה לא הובא כלל לידיעת בית המשפט, לא תועד בפרוטוקול, ולא ניתנה ההזדמנות לתביעה ולעדים להתייחס אליו. הרושם שנוצר הוא כי הנאשם ניסה לקבע בתודעת בית המשפט את העובדה שהמתלוננת לא דייקה בתיאור שמסרה. באופן דומה, טען בעדותו כי בעת האירוע היתה ידו חבושה בתחבושת אלסטית שחורה ובולטת, אך לעניין זה אין חיזוק בראיות כלל, ולא ניתנה לעדים הזדמנות להתייחס לטענה זו.

27. כללו של דבר, מעל עדות הנאשם מרחף צל כבד של חוסר מהימנות.

28. נוכח מסד ראיות התביעה וקשיי המהימנות של הנאשם, ניתן לקבוע כי אכן הוכח חשש כבד לכך שביצע את הגניבה, ואולם בכך לא די, שהרי השאלה היא האם עלה בידי התביעה להביא ראיות ברף ההוכחה שמעבר לכל ספק סביר. לדעתי, בחינה מעמיקה של מארג הראיות מלמדת כי לצד החשש הכבד, נותרו חללים ראייתיים ואירעו מחדלי חקירה שלא ניתן להתגבר עליהם. לתיאור הקשיים שנתרו, אגש כעת.

קשיים שעלו בראיות התביעה

29. ארנקה של המתלוננת לא נתפס בידי הנאשם, ואף לא סכום הכסף הגבוה יחסית שהיה בו לטענתה, זאת למרות שהנאשם נעצר תוך זמן קצר יחסית, בקרבת מקום. אמנם, עובדה זו כשלעצמה, אין בה כדי להחליש את

הראיות, אלא שמסתבר, על פי עדויותיהם של השוטרים רסל ובבג'ני, כי משום מה, השוטרים לא מצאו לנכון לערוך סריקות ממשיות אחר הארנק, ואף לא בדקו את נתיב מנוסת הגנב כפי שדיווח אלטורי. רסל העידה כי למיטב שיקול דעתה, אכן היה ראוי שייערכו סריקות לאיתור הארנק. לדעתי, אי ביצוע סריקות בנסיבות המקרה, עולה כדי מחדל חקירתי, שכן ייתכן שהיה הארנק מאותר, ובכך היה כדי לפתח כיווני חקירה שונים.

30. כאמור לעיל, נערך מסדר תמונות למתלוננת, ומשקלו הראייתי נכבד. ואולם, משום מה לא נערך מסדר דומה לאלטורי. יש לשים לב לכך שאלטורי שמע כי אותר הגנב ונעצר, אך לא נכח בעת מעצרו (עמ' 19 ש' 19), ובנסיבות אלה לא זוהמה עדותו. לכן, היה ערך רב לעריכת מסדר זיהוי עבורו, על מנת לאשש את החשד או להחלישו. לדעתי, אי עריכת המסדר היא מחדל חקירתי נוסף, בייחוד בשים לב לכך שמדובר בפעולת חקירה קלה לביצוע, ומתבקשת. לפיכך, משקלו של המחדל הוא כאילו נערך המסדר ובו לא זיהה אלטורי את הנאשם.

31. לצד מהימנותם של המתלוננת ואלטורי, לא ניתן להתעלם מפערי גרסאות ביניהם בעניין פרט הלבוש של הגנב- כיפה. בעוד שהמתלוננת שללה כי הגנב היה חובש כיפה, ועדותה מתיישבת עם צילומי האבטחה בהם נראה הגנב ללא כיפה, הרי לפי עדותו של אלטורי, ראה את הגנב רץ בכביש כשעל ראשו היתה כיפה לבנה בעת מנוסתו. אלטורי אף דיווח אודות הכיפה למוקד המשטרה, ופרט זה הועבר לשוטרים בשטח.

בהתאם לעדות אלטורי, ניתן היה לצפות כי על ראש החשוד שייעצר תימצא כיפה, אך בעת שאותר הנאשם על ידי השוטרים, לא היתה כיפה על ראשו, אם כי כזו נמצאה בתיקו. הטענה לפיה הנאשם טרח לשלוף כיפה ולחבוש אותה על ראשו, כך לפתע, בעיצומה של המנוסה, מעוררת קושי, בייחוד בשים לב לכך שכשאותר, שוב לא היתה הכיפה על ראשו, כלומר היה עליו לשוב ולהטמינה בתיקו, כל זאת כשהוא במנוסה. עוד יש לזכור כי לפחות בתחילת מנוסתו, לא היה ברשותו תיק, לכן לא ברור מהיכן הופיעה הכיפה. אם תאמר ששלף אותה מכיסו, תעלה השאלה: האם שלף וחבש אותה על מנת להקשות על זיהויו? ואם כן, מדוע הסיר אותה מראשו לאחר מכן? ובנוסף, מדוע לא השיב אותה אל כיסו בשלב המאוחר, אלא הכניסה לתיק דווקא? בכל אלה יש כדי לעורר קושי כלפי זיהוי הנאשם על פי הכיפה, ועולה הספק שמא בתיקו נמצאה הכיפה בשל צירוף מקרים בלבד.

32. פער נוסף מצוי בין עדויות המתלוננת ואלטורי לבין עדויות השוטרים, בנוגע לתיק של הנאשם. בעוד שהוא נעצר כשבידו תיק נסיעות גדול, הרי הגנב הנראה במצלמות האבטחה, אינו נושא תיק כלשהו, ואף לפי עדות אלטורי, לא היה תיק בידו.

33. התביעה טענה כי מן הראיות יש להסיק שהנאשם החביא את תיקו בקרבת מקום, ונטל אותו משם בעת מנוסתו מפני המתלוננת, לא לפני שהחליף בגדיו, כדי להקשות על זיהויו. הסבר זה אינו מעוגן בראיות, וספק בעיני אם היה די זמן בידו לשם כך, ואם היה מחושב עד כדי כך. בהקשר זה יש לשים לב לכך שעל פי צילומי האבטחה, הנאשם עקב אחרי המתלוננת לאורך הרחוב, לכיוון רכבה, כשאינו נושא תיק, כך שאם נכונה הטענה שהחביא את התיק, לא עשה כן בקרבת מקום הגניבה, אלא במרחק רב טרם הגיעו לשם, וספק אם היה פועל כך, ביודעו כי השארת התיק מאחור, תחייב אותו לשוב למקום. בנוסף, על פי הצילומים, כיוון מנוסתו מיד לאחר הגניבה, היה הפוך לכיוון ממנו הגיע, מה שאינו מתיישב עם הטענה שנס בחזרה למקום בו הותיר את התיק, כטענת התביעה. נסיבות אלה, מעוררות קושי כלפי התזה לפיה הנאשם החביא את תיקו ולאחר מכן שב למקום המחבוא לשם החלפת בגדיו.

בהקשר זה, יש להזכיר עוד, כי העובדה היא שהנאשם נעצר בהיותו לובש חולצה שחורה, וקשה להשתכנע כי

אילו החליט להחליף בגדיו, היה בוחר להחליף חולצה שחורה, בחולצה שחורה אחרת.

בנוסף, בעוד שהמתלוננת עמדה על טענתה לפיה הגנב לבש מכנסי ג'ינס בהירים, ללא קרעים, הנאשם נעצר במכנסיים שאינם תואמים את התיאור. התביעה טוענת, כאמור, כי החליף בגדיו בעת מנוסתו. ואולם, המכנסיים שנתפסו בתיקו (ת/10), הם מכנסי ג'ינס בהירים בעלי קרעים רבים ובולטים, בשונה מתיאור המתלוננת.

34. אם לא די באמור, המתלוננת העידה כי אינה בטוחה מה היה תיאור ההדפס על חולצת הנאשם, והסבירה כי לא ראתה את הפרטים היות שבעת הגניבה היתה מכופפת לכיוון הרכב לצורך הכנסת השקיות לרכב. בנוסף, היא העידה כי באותו יום היתה ללא משקפיה, והגנב חטף מאחורה וברח, לכן ראתה רק חולצה שחורה ולא הבחינה בציורים על החולצה. גם סימנים ייחודיים כמו קעקועים או משקפיים של הגנב, או סימן ייחודי על ידיו, לא ראתה, כיוון שהיתה מכופפת. משכך, עולה הספק לגבי מידת יכולתה לזהות את פני הגנב בוודאות כה רבה, כפי שטענה.

35. קושי ממשי נוסף קיים בנוגע לפרק הזמן שחלף מאז נגנב הארנק ועד למעצר הנאשם, כפי שאפרט להלן.

שעת הגניבה המדויקת אינה ידועה, היות שהמתלוננת לא העידה באיזו שעה אירע המקרה, ואף אלטורי לא העיד על כך. גם לא ניתן לגלות את שעת האירוע בסרטון האבטחה, היות שהשעון הדיגיטלי לא היה מכוון ככל הנראה (האירוע מתרחש בסרטון בשעה 15:17, מה שאינו אפשרי).

על פי דו"ח הפעולה שהוגש ת/2, שעת פתיחת האירוע היתה 14:28, ואילו הניידת קיבלה את האירוע בשעה 14:35. נרשם בדו"ח כי השוטר אלישקוב פגש במתלוננת וביקש ממנה להמתין במקום, תוך שהחל בסריקות אחר הגנב, ו"כעבור זמן קצר" אותר הנאשם על ידי שוטר אחר. אלישקוב לא פירט כמה זמן בדיוק חלף עד לתפיסת הנאשם.

אלטורי העיד כי רדף אחרי הגנב למשך כדקה אחת, וכשזה נעלם מעיניו, התקשר למוקד המשטרה, אך לא ידע לומר באיזו שעה ביצע את השיחה. כמו כן, לא ידע לומר כמה זמן חלף מרגע השיחה עד שנעצר הנאשם, ולא נכח כשנעצר. כל שידע לומר בעניין זה הוא "אמרתי לו תזעיק משטרה אשה גנבו לה את הארנק. אחרי כמה דקות, בערך 5-6 משהו כזה, מתקשרים אלי מהמשטרה איפה אתה נמצא ואני מסביר להם, לא מצאתי אותו ואני חוזר החוצה למשטרה, איפה שהיתה משטרה, אחרי כמה, רבע שעה עשרים דקות אומרים שתפסו בן אדם, אבל לא ראיתי אותו" (עמ' 19 ש' 15).

בבג'ני אמנם העיד כי מרגע ששמע את ההודעה בקשר ועד שהבחין בנאשם חלפו לכל היותר 4-5 דקות, אך פרט זה לא נרשם בדו"ח הפעולה, וקשה לקבוע על סמך זכרוננו בלבד, שזה היה פרק הזמן המדויק שחלף.

המסקנה היא כי ייתכן שחלפו דקות ארוכות בין רגע הגניבה ועד לכידת הנאשם. מסקנה זו, בצירוף העובדה שלא היה קשר עין רציף עם הגנב כלל, מותירה ספק שמא נפלה טעות בזיהוי כך שהנאשם נעצר, שעה שנכח בקרבת מקום, בתום לב.

סיכום ומסקנות

36. עדי התביעה העידו באופן מהימן ומשכנע, אלא שעלו קשיים של ממש נוכח שני מחדלי חקירה: הן אי ביצוע מסדר זיהוי לעד אלטורי והן אי ביצוע סריקות באזור לאיתור הארנק שנגנב. בנוסף, עלו קשיים של ממש בשל פערי גרסאות בעניין תיאור לבושו של הגנב, והעדר התאמה ללבוש הנאשם כשנתפס.

מעבר לכך, נותרו חללים ראייתיים בעניין פרק הזמן המדויק שחלף מרגע הגניבה ועד ללכידת הנאשם.

37. עדותו של הנאשם היתה בלתי משכנעת, ונתגלו בה סתירות פנימיות רבות, עד כדי הטלת צל כבד של חשד עליו. ואולם, בכך לא די לצורך הרשעה בפלילים.

38. לאחר בחינה, באתי לידי מסקנה לפיה הקשיים שפורטו מותרים ספק סביר באשמת הנאשם, ולכן לא ניתן להרשיעו בעבירת הגניבה.

39. אשר על כן, אני מזכה את הנאשם מעבירת הגניבה, מחמת הספק.

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של הפרעה לשוטר והחזקת סכין.

ניתנה היום, ז' טבת תשע"ח, 25 דצמבר 2017, במעמד הצדדים